

právním, týkalo se ono zmocnění hlavně zaměstnanců v poměru soukromoprávním. Tato úprava platových poměrů zaměstnanců podniku »státní lesy a statky« stala se služebním řádem s účinností od 1. ledna 1926 a byl tento služební řád podle potvrzení předsednictva ministerské rady z 19. července 1928 na základě ustanovení § 210 odst. 1 zák. č. 103/26 schválen usnesením vlády ze 17. července 1928.

Sluší tedy již proto pokládati služební poměr zaměstnanců podniku »státní lesy a statky«, zakládající se na tomto služebním řádě, za poměr soukromoprávní. Tomu však nasvědčuje i výslovný předpis § 11 zmíněného služebního řádu, který platí i pro zřízence podle ustanovení jeho § 128 a v němž se stanoví, že se ustanovení úředníka děje ustanovovací listinou, v níž sluší se dovolati tohoto služebního řádu. Doručením této ustanovovací listiny se stává teprv propůjčení místa účinným. Ustanovovací listina jest po rozumu cit. § 11., resp. § 128, osvědčením soukromoprávního služebního poměru zaměstnancova. Zaměstnanec musí její přijetí potvrditi písemně a musí písemně prohlásiti, že se podrobuje ustanovením služebního řádu.

St-I byl na svém služebním místě ustanoven ustanovující listinou ze 4. května 1929 v základě § 232 zmíněného služebního řádu a vyvozuje své nároky též jedině z ustanovení tohoto služebního řádu. Jde tudíž v daném případě o poměr soukromoprávní a s tímto nazíráním v souhlasu jest i judikatura nss-u, zračící se v nál. Boh. A č. 10.010/32, že služební poměr zaměstnanců v podniku »státní lesy a statky« je soukromoprávní. Ostatně ani stížnost sama netvrdí, že by bylo došlo k nějakému individuálnímu aktu správnímu, jímž by byl býval pro st-le založen poměr veřejnoprávní.

Běží takto o případ, na kterýž se vztahuje ustanovení § 1 bodu 1 zák. z 15. října 1925 č. 217 Sb., jímž se provádí § 105 ústavní listiny, poněvadž v něm rozhodoval žal. úřad, tedy úřad správní, vyřizuje st-lovy námitky o nárocích soukromoprávních podle zvláštních předpisů o tom vydaných, t. j. podle §§ 227, resp. 228 služ. řádu pro zaměstnance podniku »státní lesy a statky«, i jest volno straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků v cestě adm. dovolati se nápravy ve výroku o těchto nárocích pořadem práva. Než potom jest podle ustanovení § 3 lit. a) zák. o ss vyloučena příslušnost nss-u, aby přezkoumával zákonitost rozhodnutí adm. úřadu, i slušelo stížnost odmítnouti jakožto nepřípustnou.

Č. 10.326.

Církevní věci (Slovensko): Gabella či gabellová daň (v židovské obci náboženské)?

(Nález ze dne 4. února 1933 č. 1538.)

V ě c: Židovská náboženská obec v Ž. proti zemskému úřadu v Bratislavě o gabellu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 13. března 1928 vyslovil okresní úřad v Nové Bani na žádost židovské náboženské obce v Ž. o exekuci gabellových příspěvků v částce 600 Kč proti Aronu B. v N., že příspěvek ten jest exekvovatelný a uložil jmenovanému, aby požadovanou částku do 15 dnů pod exekuci zaplatil.

Zemský úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zrušil k odvolání Arona B. výměr okresního úřadu, »kterým bylo nařízeno, aby Aron B. požadovanou gabellovou daň pod následky exekuce zaplatil«, a jmenovaného od placení uložené »gabellové daně« osvobodil z těchto důvodů: V tomto případě náboženská obec v Ž. vyměřila A. B. gabellovou daň a nikoli gabellu, kteroužto daň platí jen ti členové náboženské obce, kteří neplatí gabellu, totiž ti, kteří nevedou košernou domácnost, a platí ji jen jako úhradu za gabellový schodek, způsobený tím, že nekupují maso z košerných jatek. K vyměření této daně jsou oprávněné jen ty židovské náboženské obce, které toto vyměření výslovně předpisují, totiž mají zvláštní ustanovení ve svých stanovách o vyměření gabellové daně. Je sice pravda, že vyměření této daně jest předepsáno i ve stanovách náboženské obce ž.-cké, ve kterých je současně i označeno, v kterých případech a od koho může býti tato daň požadována. Bod b) § 43 stanov židovské náboženské obce v Ž. ustanovuje, že gabellová daň může býti vyměřena členům, kteří bydlí na území náboženské obce a kteří nepožívají rituelního masa. Výrazem »bydlí« je třeba však rozuměti stálé bydlení, neboť nestálé bydlení na území náboženské obce je stanovami zvláště označeno, a to v předešlém odstavci zmíněného §, který zní takto: »Gabellové poplatky musejí platiti i tací židé, kteří bydlí na území náboženské obce jen dočasně.« Tento odstavec se vztahuje jen na gabellu, t. j. na přírážku k výrobní ceně košerovaného masa, a nevztahuje se i na placení gabellové daně, která může býti požadována — právě jako přímá kultová daň — jen od členů náboženské obce, ale od těchto jen tehdy, když stále bydlí na území náboženské obce. Ježto však Aron B. nebyl, ba ani nemůže býti členem židovské náboženské obce v Ž., neboť je řádným členem autonomní orthodoxní židovské obce v N., kde stále bydlí a kde má i svoji živnost, a ve V. zdržoval se jen dočasně několik měsíců, nemohla mu ani tato daň býti uložena. Konečně adm. úřady mohou vymáhati adm. exekuci jen takové církevní daně, které byly vyměřeny přesně podle stanov dotyčné náboženské obce. V tomto případě byla však okresním úřadem nařízena exekuce takové církevní daně, která již ani podle stanov židovské náboženské obce v Ž. nemá žádného právního podkladu, a proto její vymáhání nemohlo býti povoleno v cestě adm. exekuce.

Stížnost, podaná na toto rozhodnutí namítá, že židovská obec v Ž. nikdy nežádala na Aronu B. gabellovou daň, nýbrž že mu uložila a vymáhala na něm zaplacení gabellových příspěvků z košerovaného masa, upotřebeného v jeho košerném hostinci, tedy že žádala gabellu.

Nss uznal stížnost odůvodněnou.

V podání z 5. srpna 1927 stěžovala si židovská církevní obec v Ž. okresnímu úřadu v Nové Bani na Arona B., hostinského z N., že ve V. otevřel sezonní košernou jídelnu, že však nechce církevní obci ž.-cké, do jejíhož obvodu V. patří, platiti příslušnou daň z masa (gabellu) přes to, že byl k tomu církevní obcí úředně vyzván. Uvádějíc, že gabella je je-

diným důchodkem k vydržování židovské církevní instituce, žádala stěžující si obec, aby Aronu B. bylo nařízeno zaplatiti do její pokladny částku 600 Kč. Podle toho stěžující si církevní obec dožadovala se politické exekuce pro částku, kterou vyměřila Aronu B. na dani z masa spotřebovaného v jeho košerní jídelně ve V., žádala tedy o exekuční dobytí uložené gabelly, jak se také výslovně v žádosti uvádí. Takto pohlížel na věc nejen okresní úřad v Nové Bani, v jehož výměru z 13. března 1928 se uvádí, že košerní restauratér musí zaplatiti vyměřenou mu daň z gabelly, i když košerování provádí sám, ale i Aron B. v odvolání podaném proti tomuto výměru, v němž namítal, že stěžující si obec nemá nároku na gabellu z masa prodaného v jeho košerním hostinci hostům, kteří patřili k cizím církvím židovským. Žal. úřad vychází však v nař. rozhodnutí ze zjištění, že stěžující si obec domáhala se politické exekuce pro částku, kterou vyměřila Aronu B. na gabellové dani, vybírané od členů náboženské obce, kteří nevedou košernou domácnost, resp. nepožívají rituelního masa. Toto zjištění je v odporu s obsahem jednacích spisů, podle nichž — jak bylo doloženo — stěžující si obec žádala o exekuční vydobytí částky, uložené zúčastněné straně z košerného masa, prodaného v její košerní jídelně ve V., tedy částky připadající na gabellu. Vycházeje z těchto nesprávných zjištění, nevyřídil žal. úřad věc, jež v odvolání Arona B. byla naň vznesena, a je proto jeho rozhodnutí ztíženo podstatnou vadou řízení, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 10.327.

Řízení správní. — Řízení před nss-em: I. * Opomen-li úřad poslední stolice naříkané rozhodnutí straně doručiti, nezakládá toto opomenutí formální vadu naříkaného rozhodnutí, stíhatelnou stížností před nss-em.

Církevní věci: II. Následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy podle § 15 (a 11) zák. čl. XXXVIII:1868 pro závadný stav školy, nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel učinil přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků.

(Nález ze dne 4. února 1933 č. 1547.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8799/30, 9307/31.

Věc: Dr. Pavel. J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vydržování školy v P.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí, uděleném ve smyslu § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 řím. kat. biskupskému ordinariátu v Trnavě jako církevní vrchnosti řím. kat. školské stolice v P. vyslovil referát min. škol. v Bratislavě nař. rozhodnutím, že dnem 31. srpna 1930 přestává právo udržovatelky řím. kat. ludové školy udržovati veřejnou ludovou školu v P.